

Sygn. akt: III AUa 973/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Łodzi

sprawy **J. S. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt: V U 920/12,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 973/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 lipca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił J. S. (1) prawa do emerytury wobec nie udowodnienia na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 –letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W odwołaniu od tej decyzji J. S. (1) wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury, z zaliczeniem do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w Fabryce (...) w R. zgodnie ze świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawionym przez pracodawcę.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 23 marca 1974 r. do 31 grudnia 1998 r. w Fabryce (...) w R. na stanowisku ślusarza mechanika, ponieważ stanowiska te nie są wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. ani w zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r.

Zaskarżonym wyrokiem z 28 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. S. (1), urodzony (...), złożył w dniu 27 czerwca 2012 r. wniosek o przyznanie emerytury. J. S. (1) nie pracuje i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Wnioskodawca na datę 1 stycznia 1999 r. wykazał okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 31 lat, 7 miesięcy 19 dni, w tym 30 lat, 11 miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych.

W okresie od 23 marca 1974 r. do 28 sierpnia 2006 r. J. S. (1) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...), która od 1 sierpnia 1994 r. przekształciła się w Fabrykę (...) Spółkę Akcyjną w R.. Fabryka ta zajmowała się produkcją mostów napędowych do pojazdów.

Wnioskodawca pracował jako ślusarz – monter na Oddziale Montażu. Na Oddziale tym pracowali spawacze, monterzy, malarze, pracownicy stacji prób.

Odwołujący zajmował się montażem mostów napędowych oraz podzespołów do mostów napędowych, z których składało się most, tj. montażem piast, szczęk hamulcowych i przekładni do mostów. Montowanie podzespołów do mostów i montaż mostów napędowych wnioskodawca wykonywał naprzemiennie. Praca przy montażu szczęk polegała na wierceniu płytek, które były przymocowane do płyty hamulcowej wykonanej z azbestu lub wierceniu otworów w okładzinach do szczęk. Praca przy montażu piasty polegała na wbiciu łożyska w piastę, a następnie połączeniu piasty z bębniem przez jej przykręcenie śrubami i zespawanie nakrętki ze śrubą. Wnioskodawca wkładał korpus przekładni na stanowisko montażu przy pomocy suwnicy. Korpus przekładni przed jego montażem wnioskodawca mył benzyną, szlifował, uzupełniał ubytki żywicą. Elementy podzespołów wnioskodawca malował minią. Wnioskodawca dokonywał też sprawdzenia mostu na stacji prób, co zajmowało mu około godziny czasu. Próba mostu polegała na wlaniu do niego oleju, podpięciu do specjalnego urządzenia (silnika), celem wymuszenia pracy mostu, a następnie obserwacji jego pracy.

W spornym okresie wnioskodawca wykonywał następujące prace zaliczone do pracy w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze:

- obsługiwanie suwnicy przy transporcie korpusów przekładni na stanowisko montażu podzespołów – praca wymieniona w wykazie A dział III poz. 86 (obsługa suwnic);
- powlekanie ubytków w odlewach tworzywem sztucznym – żywicą epoksydową – praca wymieniona w wykazie A dział III poz. 77 (powlekanie na gorąco tworzywami sztucznymi);
- szlifowanie odlewów – praca wymieniona w wykazie A dział III poz. 78 (szlifowanie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne);
- malowanie minią elementy podzespołów – praca wymieniona w wykazie A dział XIV poz. 72;
- spawanie nakrętki ze śrubami po połączeniu piasty z bębniem praca wymieniona w wykazie A dział XIV poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowo wodorowym).

W okresie tym wnioskodawca wykonywał następujące prace, które nie są zaliczone do prac w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A:

- mycie elementów podzespołów mechanicznych w benzynie ekstrakcyjnej (jedna godzina dziennie);
- mocowanie łożyska na wałach podzespołów przekładni i mostów napędowych;
- wykonywanie spasowania kosza przekładni z wałem (było wykonywane ręcznie, przy użyciu klucza);
- przeprowadzanie kontroli pracy zamontowanego mostu albo przekładni (około 1 godziny);

- wiercenie otworów w płycie azbestowej szcęk hamulcowych (co najmniej 1 godzina dziennie).

Wnioskodawca w spornym okresie świadczył częściowo pracę w warunkach szczególnych, gdyż wykonywał tę pracę w części czasu pracy obowiązującym na jego stanowisku pracy, podczas gdy reszta tego czasu wykorzystywana była na pracę nie będącą pracą w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał prac wymienionych w wykazie A dział XIV poz. 25 polegających na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano – montażowych i budowlano – remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wymienione są prace wymienione w wykazie, gdyż jego praca polegała na wytwarzaniu maszyn (mostów napędowych i podzespołów do mostów). Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń jest to zaś czynność związana z obsługą tych maszyn w trakcie ich eksploatacji, w zakresie dokonywania przeglądów stanu technicznego poszczególnych podzespołów, w zakresie przestrzegania terminów smarowań tych podzespołów oraz w zakresie wymiany podzespołów, zgodnie z zapisami w dokumentacjach techniczno – ruchowych tych maszyn.

Wnioskodawca ze względu na stan zdrowia zgodnie z zaleceniami lekarskimi był oddelegowany przez pracodawcę do lekkiej pracy zastępczej (przez łącznie 166 dni) w następujących okresach:

od 12.05.1981 r. do 18.05.1981 r. (7 dni)

od 31.01.1983 r. do 4.02.1983 r. (5 dni) – praca przy wierceniu otworów na wiertarce stołowej;

od 29.08.1983 r. do 4.09.1983 r. (7 dni) – praca przy wierceniu otworów na wiertarce stołowej;

od 13.12.1983 r. do 15.12.1983 r. (3 dni) – prace porządkowe;

od 23.01.1984 r. do 28.01.1984 r. (6 dni) – prace pomocnicze na Montażu;

od 12.09.1984 r. do 17.09.1984 r. (6 dni) – praca na stacji prób z ograniczeniem dźwigania do 5 kg;

od 7.05.1985 r. do 10.05.1985 r. (4 dni) – prace pomocnicze na Montażu;

od 21.05.1985 r. do 25.05.1985 r. (5 dni) – praca przy wierceniu śrub;

od 25.12.1985 r. do 24.01.1986 r. (30 dni) – praca przy wierceniu otworów na wiertarce stołowej;

od 21.04.1986 r. do 24.04.1986 r. (4 dni) – prace pomocnicze przy pracach montażowych;

od 17.05.1986 r. do 16.06.1986 r. (30 dni) – praca jako pomoc malarza na lakierni przy konserwacji mostów oraz przy pracach porządkowych;

od 10.08.1987 r. do 22.08.1987 r. (13 dni) – prace pomocnicze przy montażu przekładni z ograniczeniem dźwigania do 10 kg;

od 26.11.1987 r. do 4.12.1987 r. (9 dni) – prace pomocnicze przy montażu przekładni;

od 1.06.1988 r. do 14.06.1988 r. (15 dni) – prace pomocnicze i porządkowe na wydziale C-2;

od 1.07.1988 r. do 5.07.1988 r. (5 dni) – prace pomocnicze przy montażu przekładni;

od 25.10.1988 r. do 29.10.1988 r. (5 dni) – praca pomocnika lakiernika;

od 6.12.1988 r. do 9.12.1988 r. (4 dni) – prace pomocnicze przy montażu przekładni;

od 13.02.1989 r. do 14.03.1989 r. (30 dni) – prace pomocnicze przy montażu przekładni;

od 25.06.1990 r. do 6.07.1990 r. (12 dni) – prace pomocnicze przy montażu przekładni do mostów.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z 29 maja 2012 r. w sprawie IV P 110/12 zobowiązał Fabrykę (...) S.A. w R. do wydania J. S. (1) świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od 23 marca 1974 r. do 28 sierpnia 2006 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz – mechanik wymienionym w dziale XIV poz. 25 punkt 1 wykazu A określonym w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk prac, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1 – 3 poz. 1) wydanym na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W wykonaniu tego wyroku Fabryka (...) S.A. w R. wystawiła J. S. (1) świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym zaświadczyła, że J. S. (1) był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w R. w okresie od 23 marca 1974 r. do 28 sierpnia 2006 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz – mechanik wymienionym w dziale XIV poz. 25 punkt 1 wykazu A określonym w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk prac, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1 – 3 poz. 1) wydanym na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.).

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przywołując treść art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz §§ 1 – 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Sąd Okręgowy wskazał, że kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15 – letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, gdyż spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości (wnioskodawca ma wymagany 25 letni okres zatrudnienia, ukończył 60 lat i nie pozostaje w stosunku pracy).

Sąd podkreślił, że wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 21 czerwca 2012 r. wydanym przez pracodawcę w wykonaniu wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z 29 maja 2012 r. w sprawie IV P 110/12. Fabryka (...) S.A. w R. w świadectwie tym zaświadczyła, że J. S. (1) był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w R. w okresie od dnia 23 marca 1974 r. do 28 sierpnia 2006 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz – mechanik wymienionym w dziale XIV poz. 25 punkt 1 wykazu A określonym w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk prac, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1 – 3 poz. 1) wydanym na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.). Zdaniem tego Sądu, dokument ten, z uwagi na brak określenia w nim rodzaju wykonywanej przez wnioskodawcę pracy i odwołanie się w jego treści do nieobowiązującego zarządzenia resortowego, nie świadczy o szczególnych warunkach pracy wnioskodawcy. Zarządzenie resortowe nie jest już obowiązującym aktem prawnym, co oznacza, że nie może ono stanowić samoistnej podstawy prawnej do ustalenia, czy dany pracownik pracował w szczególnych warunkach lub charakterze. Dla określenia, czy praca była wykonywana przez ubezpieczonego w warunkach szczególnych, podstawowe znaczenia mają wykazy zawarte w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd podkreślił, że wykazy resortowe mają obecnie jedynie charakter informacyjny, techniczno – porządkujący oraz uściślający. Wykaz resortowy ułatwia jedynie identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach – w szczególności jeśli

wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym.

Sąd wskazał, że z opinii biegłego ds. BHP wynika, że wnioskodawca nigdy nie pracował na stanowisku wymienionym w dziale XIV poz. 25 punkt 1 wykazu A wykazu określonym w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. tj. na stanowisku wymienionym w wykazie: przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano – montażowych i budowlano – remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Praca wnioskodawcy polegała na wytwarzaniu nowych maszyn (mostów napędowych i podzespołów do mostów). Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń jest to zaś czynność związana z obsługą tych maszyn w trakcie ich eksploatacji, w zakresie dokonywania przeglądów stanu technicznego poszczególnych podzespołów, w zakresie przestrzegania terminów smarowań tych podzespołów oraz w zakresie wymiany podzespołów, zgodnie z zapisami w dokumentacjach techniczno – ruchowych tych maszyn. Wnioskodawca nigdy też nie wykonywał prac budowlanych, a jedynie montażowe, a niezbędnym warunkiem uznania pracy za pracę w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział XIV poz. 25 jest wykonywanie prac budowlano – montażowych. W ocenie Sądu I instancji, świadectwo pracy dotknięte takimi brakami, nie jest dowodem na to, że nie wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych. Świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i jako takie stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości tego, co zostało w nim zaświadczone, tak jak dokumenty urzędowe wymienione w art. 244 k.p.c. Dokument taki podlega więc kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sytuacji tej nie zmienia okoliczność, że świadectwo to zostało wystawione w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie IV P 110/12, który zobowiązywał tylko pracodawcę do wystawienia wnioskodawcy świadectwa określonej treści. Wyrok taki korzysta z powagi rzeczy osądzonej w myśl art. 366 k.p.c. tylko pomiędzy tymi samymi stronami, co oznacza, że nie korzysta on z powagi rzeczy osądzonej w niniejszej sprawie. W konsekwencji Sąd uznał, że wyrok w sprawie IV P 110/12 nie przesądza w niniejszej sprawie charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy.

Sąd ustalił charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy na podstawie jego zeznań oraz potwierdzających je spójnych i korespondujących ze sobą zeznań świadków J. Z. i J. G. oraz J. S. (2) (zatrudnionego w takim samym charakterze jak wnioskodawca), a także opinii biegłego ds. BHP i dokumentów osobowych. Świadkowie przedstawili szczegółowo na czym polegała praca wnioskodawcy i co należało do jego obowiązków, zaś biegły ds. BHP w oparciu o w/w zeznania ustalił, które prace wykonywane przez wnioskodawcę w spornym okresie w Fabryce (...) w R. były pracami w warunkach szczególnych wymienionymi w wykazie A, a które prace nie miały takiego charakteru. Sąd podzielił opinię tego biegłego podkreślając, że biegły szczegółowo odniósł się do kolejno zgłaszanych przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzutów. I tak Sąd wskazał, że pracy przy myciu elementów podzespołów mechanicznych w benzynie ekstrakcyjnej nie sposób zaliczyć do pracy wymienionej w dziale IV (w chemii) poz. 38 (prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych) i 39 (oczyszczanie albo naprawianie aparatów lub pojemników np. cystern, zbiorników) po produktach toksycznych, żrących i parzących oraz prace wewnątrz cystern, kotłów, zbiorników, aparatów i kanałów technologicznych wykazu A, gdyż są to rodzajowo zupełnie odmienne prace.

Za chybione uznał Sąd Okręgowy twierdzenie wnioskodawcy, iż mocowanie łożysk z uwagi na kontakt z żeliwem i minią, powoduje, że praca ta jest wykonywana w warunkach szczególnych. Sam kontakt z elementami mechanicznymi wykonanymi z żeliwa i pomalowanymi minią, nie stanowi zgodnie z wykazem A podstawy do zaliczenia pracy wykonywanej podczas tego kontaktu, do pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z wykazem A do prac w szczególnych warunkach są zaliczane prace polegające na malowaniu minią (Dział XIV poz. 72) i biegły zaliczył wnioskodawcy wykonywanie takich prac do prac w warunkach szczególnych. Sąd zauważył, że przy mocowaniu mostów wnioskodawca nie wykonywał prac polegających na malowaniu minią, a co najwyżej osadzał pierścień zewnętrzny łożyska tocznego w obudowie, która już wcześniej była pomalowana minią. Taka praca nie jest pracą w warunkach szczególnych. Natomiast jeśli chodzi o prace wykonywane przy żeliwie, to do prac w warunkach

szczególnych ustawodawca zaliczył jedynie prace w odlewniach żeliwa, jak wskazuje dział III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) – poz. 21 (przygotowywanie mas formierskich i prace formierzy oraz rdzeniarzy) – poz. 22 (obsługa żeliwiaków, rozlewni i ich urządzeń pomocniczych), – poz. 23 (wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów). Bezsporne jest, że wnioskodawca takich prac nie wykonywał.

Sąd zgodził się ze stanowiskiem biegłego z zakresu BHP, że spasowanie kosza przekładni z wałem nie polega na szlifowaniu kół zębatach (te muszą być wyszlifowane wcześniej), co pozwoliłoby tą pracę zaliczyć do prac w szczególnych warunkach jako prace przy szlifowaniu. Spasowanie kosza przekładni z wałem – jak opisuje wnioskodawca – polegało na ustawieniu luzu międzyzębnego pomiędzy kołem talerzowym a wałkiem atakującym, przy użyciu klucza i trwało zaledwie kilka minut. Nawet zatem wnioskodawca, który te prace wykonywał, nie potwierdził tezy swojego pełnomocnika co do tego, aby spasowanie kosza polegało na szlifowaniu kół zębatach.

Zdaniem Sądu Okręgowego, prowadzenie przez wnioskodawcę kontroli pracy zamontowanego mostu lub przekładni, nie było pracą w warunkach szczególnych, w szczególności nie było pracą w hamowniach przy próbach silników spalinowych, wymienioną w wykazie A dział III poz. 81, z tej prostej przyczyny, iż Fabryka (...) w R. jako zakład, który nie produkował, ani nie remontował jakiegokolwiek rodzaju silników, nie mógł posiadać hamowni, gdyż nie miałby czego na tym stanowisku badać. Hamownia jest bowiem stacjonarnym, specjalistycznym stanowiskiem pomiarowym (bardzo drogim z uwagi na koszty osprzętu badawczego), przeznaczonym do pozyskania danych niezbędnych do wyznaczenia charakterystyk silników spalinowych, elektrycznych i raketowych, w procesie ich produkcji, przy wprowadzaniu nowych rozwiązań konstrukcyjnych. Sąd zaaprobował w tym zakresie opinię biegłego wskazując, iż za jego prawidłowością przemawia dodatkowo fakt, iż prace przy próbach mostów (na stacji prób) były traktowane przez pracodawcę wnioskodawcy jako prace o lekkim charakterze. Wnioskodawca był bowiem oddelegowywany do tej pracy w wykonaniu zaleceń lekarskich o przeciwwskazaniu do prac ciężkich w okresie od 12.09.1984 r. do 17.09.1984 r. Skoro zatem praca na stacji prób była pracą lekką, to nie sposób uznać jej za uciążliwą, co jest niezbędną przesłanką uznania jej za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

Sąd nie podzielił jedynie opinii biegłego ds. BHP w aspekcie zmiany stanowiska w opinii uzupełniającej, co do zaliczenia wnioskodawcy do prac w szczególnych warunkach, zgodnie z wykazem A dział VII poz. 9 (prace wykonywane w zakładach przetwarzających azbest), prac polegających na wierceniu otworów w płycie azbestowej szcęk hamulcowych. Sąd podkreślił, że Dział VII wykazu A dotyczy prac w przemyśle lekkim, podczas gdy wnioskodawca był zatrudniony w przemyśle metalowym, co już wyklucza zaliczenie jego pracy do działu VII wykazu A. Praca polegająca na wierceniu otworów w płycie azbestowej wyczerpuje definicję prac wykonywanych bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu, które są wymienione w wykazie B dział IV poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Wykonywanie tych prac uprawnia do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym już po 10 latach wykonywania takiej pracy (§ 8 rozporządzenia), jednakże okresów pracy świadczonej w warunkach szczególnych zaliczonych do wykazu A albo B, zgodnie z rozporządzeniem, nie można ze sobą łączyć. Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. nie tylko rozróżnia dwie kategorie prac, które jednakowo można uznać za prace o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, lecz przede wszystkim ustanawia z tytułu ich wykonywania różne warunki emerytalne. Prace uważane za wykonywane w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia. Prawo do emerytury z tytułu wykonywania tych prac uregulowane zostało odrębnie wedle zasad wynikających z przepisów § 4 (wykaz A) oraz § 5 – 8a (wykaz B). Unaocznia to, że nie istnieje pojęcie „emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach”, która przysługiwałaby przy łącznym uwzględnieniu każdego z tak określonych okresów pracy, lecz że emerytura przysługuje z tytułu wykonywania konkretnego zatrudnienia, ujętego oddzielnie w odpowiednich wykazach A albo B przez konkretny okres w nich przewidziany. Osoby wykonujące pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A nabywają prawo do emerytury, jeżeli osiągnęły wiek 60 lat (mężczyźni) oraz mają wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1), natomiast osoby wykonujące pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie B nabywają prawo do emerytury, jeżeli osiągnęły wiek 55 lat (mężczyźni) oraz mają wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 10 lat szczególnych warunkach (§ 5 – 8a). Z

tych przyczyn, w myśl § 4 ust. 3, do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5 – 10, a nie ma możliwości łączenia z tymi okresami innych prac, ujętych w § 4 rozporządzenia (prace wymienione w wykazie A).

Sąd I instancji oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie odwołu z opinii innego biegłego ds. BHP podnosząc, że złożona opinia biegłego ds. BHP jest pełna, spójna i logiczna, w sposób klarowny wyjaśnia wszystkie istotne kwestie. Zdaniem tego Sądu, zgłoszone przez pełnomocnika zarzuty do opinii, były tylko gołosłowną polemiką z prawidłowymi wnioskami końcowymi opinii biegłego, zaś okoliczność, że sporządzona opinia ta nie jest korzystna dla wnioskodawcy, nie może być argumentem za dopuszczeniem dowodu z kolejnej opinii.

Sąd Okręgowy wskazał, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych niezwiązanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał prace zaliczone do prac w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w postaci:

- obsługiwanie suwnicy przy transporcie korpusów przekładni na stanowisku montażu podzespołów – praca wymieniona w wykazie A dział III poz. 86 (obsługa suwnic);
- powlekania ubytków w odlewach tworzywem sztucznym – żywicą epoksydową – praca wymieniona w wykazie A dział III poz. 77 (powlekanie na gorąco tworzywami sztucznymi);
- szlifowania odlewów – praca wymieniona w wykazie A dział III poz. 78 (szlifowanie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne);
- malowania minią elementów podzespołów – praca wymieniona w wykazie A dział XIV poz.72;
- spawania nakrętki ze śrubami po połączeniu piasty z bębniem praca wymieniona w wykazie A dział XIV poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowo wodorowym).

Sąd podkreślił, że oprócz tych prac wnioskodawca w spornym okresie wykonywał również prace, które nie są zaliczone do prac w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A, czyli:

- mycie elementów podzespołów mechanicznych w benzynie ekstrakcyjne (jedna godzina dziennie);
- mocowanie łożyska na wałach podzespołów przekładni i mostów napędowych, wykonywanie spasowania kosza przekładni z wałem (było wykonywanie ręcznie, przy użyciu klucza);
- przeprowadzanie kontroli pracy zamontowanego mostu albo przekładni (około 1 godziny);
- wiercenie otworów w płycie azbestowej szczęk hamulcowych (co najmniej 1 godzina dziennie).

Skoro zatem wnioskodawca w spornym okresie wykonywał w ramach dnia roboczego oprócz prac w warunkach szkodliwych wymienionych w wykazie A, także prace nie zaliczane do prac w warunkach szczególnych, które zajmowały mu więcej niż 3 godziny dziennie, to nie można uznać, że pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca nie pracował też w warunkach szczególnych w okresach oddelegowania go przez pracodawcę z uwagi na stan zdrowia do lekkiej pracy, co w spornym okresie miało miejsce przez 166 dni.

Stwierdzając, iż wnioskodawca nie spełnił podstawowego warunku, od którego zależy przyznanie prawa do emerytury, a mianowicie nie wykazał 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, Sąd uznał, że decyzja organu

rentowego jest prawidłowa, a zatem brak podstaw do uwzględnienia odwołania, o czym orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył J. S. (1), zarzucając:

- 1) nie wyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie: – odmowę dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego d/s bhp, ponieważ wydana przez biegłego opinia W. Z. jest niekompetentna i nieobiektywna;
- 2) nie wyjaśnienie okoliczności pracy wnioskodawcy,
- 3) dokonanie nietrafnych ustaleń faktycznych polegających na pominięciu warunków kompleksowo pracy wnioskodawcy i pominięciu roli azbestu, który był używany do produkcji i wręcz niespornie, że wnioskodawca miał z nim stały kontakt, podobnie jak z suwnicą obsługiwaną przez wnioskodawcę, żeliwem i farbami tlenkowymi,
- 4) dopuszczenie się istotnych uchybień procesowych tj. 233 kpc mających istotny wpływ na treść wyroku poprzez pominięcie wniosku dowodowego powoda o powołanie innego biegłego z zakresu bhp pomimo zarzutu o braku kwalifikacji biegłego.

Nadto, zdaniem skarżącego, Sąd naruszył dyspozycję art. 328 kpc nie uzasadniając odmowy dania wiary dowodom innym, jak choćby faktowi przyznania emerytur przez ZUS W. O., p. O. czy Ł. – innym pracownikom Wydziału Montażu, tj. około 70 osobom. Dlatego skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu bhp celem dokonania oceny warunków pracy wnioskodawcy pod kątem warunków szczególnych

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy na dzień 1 stycznia 1999 r. skarżący legitymował się wymaganym co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i czy w związku z tym spełnia przesłanki do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

Nie ulega wątpliwości, że ustalenie, czy wykonywane obowiązki pracownicze były realizowane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega ocenie na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Stosownie do § 2 powołanego wyżej rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miało zatem ustalenie rodzaju czynności wykonywanych przez skarżącego w okresie pracy wykonywanej w czasie zatrudnienia w Fabryce (...) w R. od 23 marca 1974 r. do 28 sierpnia 2006 r., dokonane przez Sąd I instancji przede wszystkim na podstawie zeznań świadków i wnioskodawcy, a nie opinia biegłego z zakresu bhp. Tymczasem tak z zeznań świadków oraz zeznań samego wnioskodawcy, jak i z dokumentacji zawartej w aktach osobowych skarżącego z okresu zatrudnienia w Fabryce (...) w R., jednoznacznie wynika, że J. S. (1) w czasie zatrudnienia u tego pracodawcy na stanowisku ślusarza na Oddziale Montażu zajmował się montażem mostów

napędowych oraz podzespołów do mostów napędowych. Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe i w oparciu o zebrany materiał dowodowy dokonał precyzyjnych ustaleń dotyczących rodzaju czynności wykonywanych przez ubezpieczonego na tym stanowisku, które to ustalenia Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. I tak z niekwestionowanych przez skarżącego zeznań świadków, wynika, że odwołujący zajmował się montażem piast, szcęk hamulcowych i przekładni do mostów. Nie ulega przy tym wątpliwości, że wnioskodawca posługiwał się suwnicą przy zdejmowaniu korpusów mostu z wózka widłowego na stanowisko montażu, podobnie jak i przy zakładaniu piasty czy przekładni na most, zaś obsługa suwnic wymieniona jest w wykazie A dział III poz. 86 załącznika do w/w rozporządzenia. Przed montażem wnioskodawca mył korpus przekładni benzyną, szlifował ostre krawędzie korpusu, uzupełniał ubytki żywicą, a elementy podzespołów malował minią, które to prace wymienione są w Wykazie A, dział III, odpowiednio pod poz. 77, 78 oraz w dziale XIV poz. 72. Ponadto przy montażu piasty wnioskodawca po wbiciu łożyska w piastę, przy połączeniu jej z bębniem, przykręcał ją śrubami, po czym zespawał nakrętki ze śrubą, a ta ostatnia czynność wymieniona jest w Wykazie A, dział XIV poz. 12. Jednakże – jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego – poza wyżej wymienionymi czynnościami wykonywał on też szereg innych prac ślusarsko – montażowych, które nie zostały wymienione w Wykazie A. I tak wnioskodawca mocował łożysko na wałach podzespołów przekładni i mostów, przy użyciu klucza ręcznie spasowywał kosz przekładni z wałem, tj. ustawiał przy użyciu klucza luz pomiędzy kołem talerzowym a wałkiem, wiercił otwory w płycie azbestowej szcęk hamulcowych, wycinał z gambitu uszczelki nożem, przykręcał bęben hamulcowy śrubami do piasty, mył elementy podzespołów mechanicznych w benzynie ekstrakcyjnej, przeprowadzał kontrolę pracy zamontowanego mostu lub przekładni, tj. wlewał olej do piasty, a następnie podłączał most do silnika. Nie można przy tym podzielić stanowiska skarżącego, że czynność polegająca na myciu elementów podzespołów w benzynie podlega zaliczeniu do prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy pracy tego rodzaju nie sposób uznać za prace wymienione w dziale IV (w chemii) pod poz. 38 (prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych) czy poz. 39 (oczyszczanie albo naprawianie aparatów lub pojemników – np. cystern, zbiorników – po produktach toksycznych, żrących i parzących oraz prace wewnątrz cystern, kotłów, zbiorników, aparatów i kanałów technologicznych) nie tylko z tego powodu, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w zakładzie należącym do resortu chemicznego, ale też z uwagi na rodzajową odmienność prac wymienionych w tych pozycjach a pracą wykonywaną przez wnioskodawcę. Również okoliczność, że przy wykonywaniu montażu skarżący miał kontakt z częściami (elementami) wykonanymi z żeliwa czy azbestu nie przemawia za zaliczeniem pracy wnioskodawcy do prac w szczególnych warunkach. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu. Innymi słowy, nawet wykonywanie pewnych czynności w trudnych dla organizmu warunkach, jeżeli nie można ich zakwalifikować pod jedną z pozycji wykazu, uniemożliwia traktowania takiego zatrudnienia jako mającego znaczenie z punktu widzenia prawa do emerytury, o jakim mowa w art. 32 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że Fabryka (...) nie jest zakładem przetwarzającym azbest, wymienionym w wykazie A dział VII poz. 9, jak również odlewnią żeliwa (poz. 21 – 23 działu III). Zdaniem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z 19.03.2012 r. w sprawie II UK 166/11, przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki.

Podkreślić też należy, że stanowisko zajmowane przez ubezpieczonego w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w R. tj. – ślusarza czy montera nie figuruje w wykazie A dziale III pod poz. 67 – 90 (Prace różne w hutnictwie i przemyśle metalowym) stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego, gdzie wymieniono różne stanowiska w zakładach należących do tej branży. Stanowisko

ślusarz – monter wymienione jest tylko w poz. 81 pkt 4 (Prace w hamowniach przy próbach silników spalinowych), zaś wnioskodawca bezspornie w hamowni nie pracował oraz w poz. 83 pkt 4 (Lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali żelaznych), czym niewątpliwie wnioskodawca się nie zajmował. Ponadto stanowisko to wymienione jest w poz. 90 dotyczącej prac wykonywanych bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nadbrzeżach.

Zaznaczyć także należy, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa w obniżonym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Głównym bowiem motywem przyświecającym ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, a następnie jej zachowaniu w kształcie wynikającym z obowiązujących przepisów było założenie, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu. W przypadku osób wykonujących prace szczególnie wyniszczające organizm, obniżenie wieku emerytalnego jest skutkiem uzasadnionego medycznie wniosku, że organizm wcześniej traci wydolność umożliwiającą dalszą aktywność zawodową. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się więc pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W orzecznictwie przyjmuje się, że jedynie okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy wypełniają weryfikowalne kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Taki sam warunek odnosi się do wymagania stałego wykonywania takich prac, co oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub periodyczne, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza możliwość uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 3 października 2008 r., II UK 133/08, LEX nr 658191). Tym samym wykonywanie przez wnioskodawcę w Fabryce (...) w R. również innej niż wymieniona w wykazie A pracy w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy uniemożliwia zaliczenie spornego okresu jako okresu pracy w szczególnych warunkach. Nie sposób przy tym uznać, że te inne czynności wykonywane przez skarżącego w okresie pracy w Fabryce (...) w R. stanowiły konieczny element całego zadania świadczonego w ramach pracy w szczególnych warunkach (były czynnościami przygotowawczymi, kończącymi, immanentnie związanymi z całym zadaniem, np. przygotowaniem warsztatu pracy, materiałów itp.). Jakkolwiek część prac skarżącego polegała na obsłudze suwnicy, szlifowaniu wyrobów, spawaniu, malowaniu minią (które to prace wymienione są w wykazie A), to i tak wnioskodawca w ramach dobowej normy czasu pracy wykonywał również szereg innych czynności, których nie można zakwalifikować pod którąś z pozycji tego wykazu. Jak wynika z niekwestionowanych w tej części ustaleń Sądu I instancji, skarżący nie obsługiwał suwnicy w pełnym wymiarze czasu pracy, lecz posługiwał się nią tylko przy transporcie korpusu na stanowisko pracy. Również czynności polegające na malowaniu minią, spawaniu i szlifowaniu miały charakter krótkotrwały, uboczny w stosunku do pozostałych czynności ślusarskich, monterskich wykonywanych przez skarżącego przy montowaniu mostów napędowych oraz podzespołów do tych mostów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, stale, tj. ciągle wykonuje pracę w szczególnych warunkach i nie wykonuje w tym czasie żadnych innych czynności nie związanych z zajmowanym stanowiskiem. A zatem, w przypadku jednoczesnego wykonywania prac wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie, z nie wymienionymi, nawet gdy stosunek tych prac jest nieproporcjonalnie wysoki na rzecz tych pierwszych, przekreśla to możliwość uznania za pracę w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jako że nie była wykonywana stale, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Skarżący nie kwestionuje przy tym, że nie tylko wykonywał prace polegające na obsłudze suwnicy, spawaniu, malowaniu elementów minią, szlifowaniu ich, ale wykonywał również szereg innych czynności, które nie wiązały się z narażeniem na działanie czynników szkodliwych (mocował łożysko na wałach podzespołów przekładni i mostów, ustawiał przy użyciu klucza luz pomiędzy kołem talerzowym a wałkiem, wiercił otwory w płycie azbestowej szczęk hamulcowych, wycinał nożem z gambitu uszczelki, przykręcał bęben hamulcowy śrubami do piasty, mył elementy podzespołów mechanicznych w benzynie, przeprowadzał kontrolę pracy zamontowanego mostu lub przekładni, tj. wlewał olej do piasty, a następnie podłączał most do silnika i obserwował jego pracę). Tym samym Sąd Okręgowy uprawniony był przyjąć, że wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach wymienionej w wykazie A dziale III, poz. 72, 77, 78, 86 40 czy też dziale XIV poz. 12 załącznika do powołanego rozporządzenia. Istotne znaczenie ma bowiem to, że w czasie pracy obowiązującym go na stanowisku ślusarza – montera miał na stałe powierzone inne obowiązki, których wykonywanie nie miało cech znacznej szkodliwości dla zdrowia, tj. typowe prace ślusarsko – monterskie.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji należycie wyjaśnił przyczyny odmowy uwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu bhp. Stwierdzić przy tym należy, że w sytuacji, gdy – jak już wcześniej wywiedziono – decydujące znaczenie dla ustalenia, czy praca wykonywana przez J. S. (1) w Fabryce (...) w R. była pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ma przede wszystkim ustalenie jakiego rodzaju czynności wykonywał ubezpieczony w tym okresie, a te ustalenia dokonane zostały głównie na podstawie zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy, których skarżący nie kwestionował, Sąd Apelacyjny oddalił ponownie w apelacji wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego ds. bhp.

Podniesiona przez skarżącego okoliczność, że innym pracownikom zatrudnionym w Fabryce (...) w R. na takim samym, jak on stanowisku, przyznano decyzją organu rentowego lub sądu prawo do emerytury, pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Jak już wcześniej wskazano, w okolicznościach niniejszej sprawy decydujące znaczenie ma bowiem ustalenie, czy to skarżący (a nie inni pracownicy tej Fabryki) legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Tym samym, w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, ma tylko możliwość jej zakwalifikowania pod jedną z pozycji wyżej wymienionego załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji, że skarżący nie wykazał, by na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a zatem nie spełnił wszystkich przesłanek do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z powyższych względów apelacja, jako bezzasadna, podlega oddaleniu z mocy art. 385 kpc.